

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: Statutární město Teplice, se sídlem nám. Svobody 2, 415 95, Teplice, zastoupen JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem, se sídlem Vaníčkova 1070/29, Ústí nad Labem, proti žalovanému: Český telekomunikační úřad, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 12.6.2009, č.j.: 34 188/2009-603,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo nanáhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení usnesení Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihočeskou oblast, ze dne 9.4.2009, č.j.: 14733/2009-633/V (dále jen „rozhodnutí I. stupně“) a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí o ustanovení opatrovníka paní P.S., jako účastníci řízení, ve věci sporu o peněžité plnění ve výši 18.315,-Kč s přísl. za poskytnutou službu elektronické komunikace se společností T-Mobile Czech Republic, a.s., a kterým bylo toto rozhodnutí I. stupně potvrzeno. Žalobce v podané žalobě popsal dosavadní průběh správního řízení, poukázal na obsah podaného rozkladu a námitky, které v rozkladu uplatnil.

Žalobce namítl, že byl do funkce opatrovníka ustanoven, aniž by byly splněny zákonné předpoklady pro toto ustanovení. Podle § 32 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může správní orgán ustanovit

opatrovníkem toho, u koho je osoba, které se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Z napadeného usnesení však nikterak nevyplývá, z jakého důvodu žalovaný dospěl k názoru, že by žalobce mohl být „jinou vhodnou osobou“ a z jakého důvodu jej ustanovil opatrovníkem. Žalovaný tento svůj závěr nijak nezdůvodnil. Žalobce byl ustanoven opatrovníkem, aniž by měl k opatrované osobě jakýkoliv vztah. Žalobce uvedl, že ustanovení správního řádu, které výslovně stanoví, že opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je účastník v péči anebo jinou vhodnou osobu, je třeba důkladně dodržet a není tedy možné ustanovit opatrovníkem kohokoliv jiného. V tomto směru žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu, a to nález I. ÚS 559/2000, podle kterého osobu opatrovníka je třeba hledat především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, resp. těch, jež jsou schopny skutečně reprezentovat zájmy účastníka. Účastnice řízení nemá k žalobci žádný vztah, žalobce tedy nelze považovat ani za jinou vhodnou osobu a jeho ustanovení opatrovníkem je tedy v rozporu se zákonem.

Žalobce dále uvedl, že s ohledem na absenci řádného odůvodnění usnesení, kterým byl ustanoven opatrovníkem, lze pouze spekulovat, z jakého důvodu jím byl ustanoven. Dle žalobce se lze pouze domnívat, že byl ustanoven opatrovníkem z důvodu, že účastnice řízení má či měl na území města hlášeno trvalé bydliště. Až v odůvodnění rozhodnutí orgánu druhého stupně, jímž bylo usnesení potvrzeno, je uvedeno, že „v daném případě, kdy správnímu orgánu není známa adresa trvalého bydliště odpůrkyně, ani jiná vhodná osoba, kterou by v daném případě bylo možno ustanovit opatrovníkem, je volba opatrovníka jako veřejnoprávní korporace, na jejímž území se nacházelo poslední známé bydliště odpůrkyně, zcela logickou volbou.“ Žalobce je však toho názoru, že trvalé bydliště je pouze evidenčním údajem, jak vyplývá mimo jiné i ze zákona č. 391/2008 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), který mezi městem a osobou s hlášeným trvalým pobytem nezakládá takový vztah, na základě kterého by bylo možné považovat město za „jinou vhodnou osobu“, a který by ustanovení opatrovníkem ve správním řízení odůvodňoval. Navíc to, že má někdo hlášeno v obci či ve městě trvalé bydliště, apriori neznamená, že se na jeho území vůbec zdržoval, či že má k obci či městu jakýkoliv užší vztah. Pouhé domněnky správního orgánu tedy zůstávají v rovině představ a postrádají jakýkoliv reálný podklad.

Žalobce odkázal na ustanovení § 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, které stanoví, že obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů. Z tohoto ustanovení nelze nijak dovodit, ani z něj nijak nevyplývá, že by bylo možné pod něj podřadit opatrovnictví ve správním řízení. Obec nemá k dispozici dostatek takových prostředků, jejichž prostřednictvím by mohla funkci opatrovníka vykonávat, neboť nemá žádný samostatný aparát specializovaných zaměstnanců, který samozřejmě ani jiné obce nemají, a jehož financování na úkor ostatních potřeb obce by bránilo výkonu jeho zákonem stanovených funkcí.

Žalobce uvedl, že z ustálené judikatury vyplývá, že nepřítomnému účastníkovi řízení musí být zajištěna ochrana jeho zájmů i základních práv, a funkce opatrovníka byla vytvořena proto, aby do důsledku hájila zájmy nepřítomného, což představuje mj. studium spisu, podávání vyjádření a vedení celého sporu za nepřítomného tak, jak by takovou povinnost byl nucen plnit smluvní zástupce (sp.zn. I. ÚS 559/2000). Proto ustanovení opatrovníka účastníku řízení, jehož pobyt není znám, musí vždy předcházet šetření o tom, zda jsou dány předpoklady pro tento postup v řízení, a současně je zapotřebí zvažovat, zda není možno použít jiné opatření (sp.zn. I. ÚS 322/2000).

Závěrem žalobce poznamenal, že s ohledem na skutečnost, že řízení správního orgánu je vedeno odborem pro jihočeskou oblast, tedy v jižních Čechách, je pro žalobce výkon funkce opatrovníka téměř nemožný, neboť sídlo tohoto orgánu je od žalobce značně vzdáleno a ve správním řízení by tak žalobci vznikly nepřiměřené náklady spojené s cestovním a promeškaným časem, které by pak případně ke své tíži nesla opatrovaná, popřípadě stát. Žalovanému nic nebrání, aby ustanovil účastníci řízení opatrovníkem např. advokáta, tedy osobu práva znalou, který by byl schopen hájit zájmy opatrované lépe a na odborné úrovni, na rozdíl od žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám uvedených žalobcem uvedl následující:

Na základě ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníkem toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Uvedené zákonné ustanovení tedy vymezuje okruh osob, ze kterých je správní orgán oprávněn ustanovit opatrovníka alternativně s tím, že o „jiné vhodné osobě“ hovoří obecně a nevylučuje tedy, aby se jinou vhodnou osobou stala osoba právnická. Souhlas osoby se svým ustanovením opatrovníkem správní řád nevyžaduje ani nepředpokládá, tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody.

S povinností obce přijmout funkci opatrovníka koresponduje nálezkem Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 27/2000, podle kterého v případě obce nejde o výkon funkce veřejnoprávního orgánu místní veřejné správy, nýbrž o výkon funkce vyplývající z toho, že je obec právnickou osobou soukromoprávní.

Požadavek na provádění detektivní činnosti na území celé České republiky ze strany správního orgánu je nerealistický a jeho splnění je mimo možnosti žalovaného. Žalovaný může provádět šetření pobytu účastníka neznámého pobytu jen prostřednictvím nástrojů, které mu zákon dává k dispozici. Sem spadá omezený přístup do centrální evidence obyvatel a dotaz na GR Vězeňské služby ČR (tyto možnosti žalovaný také pravidelně využívá). Ostatní subjekty, včetně ČSSZ či Policie ČR nemají povinnost poskytovat žalovanému součinnost, a také jí zásadně neposkytují.

Žalovaný uvedl, že si je plně vědom skutečnosti, že vhodnost zvolené osoby opatrovníka je třeba vždy posuzovat v první řadě v kontextu každého jednotlivého případu. Obec je tak na místě ustanovit opatrovníkem až po vyčerpání možností ustanovit opatrovníkem jinou osobu, zejména z okruhu příbuzných, a po prošetření všech informací pro zjištění pobytu osoby, které má být opatrovník ustanoven. Zohlednit je třeba i otázku, zda nejsou zájmy zastupovaného v rozporu se zájmy obce či zda nejde o právně složitý případ, v němž by obec pro řádné zastupování neměla dostatek předpokladů. Při zohlednění výše uvedených kritérií pro přezkoumání případu došel předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“) k závěru, že všechny výše uvedené podmínky byly v tomto případě splněny.

Za situace, kdy žalovanému není známa adresa trvalého bydliště účastníka, ani jiná vhodná osoba, kterou by v daném případě bylo možno ustanovit opatrovníkem, je volba obce zcela logickou volbou a správní orgán I. stupně i předseda Rady ČTÚ měli všechny důvody se domnívat, že tato volba opatrovníka nejlépe zajistí hájení práv účastníka. Žalobce, ačkoliv vystupuje jako soukromoprávní subjekt, nemůže popřít vztah mezi obcí a jejími občany.

Žalovaný konstatoval, že obce ustanovuje opatrovníkem pouze v případech, kdy rozsah, povaha řešených otázek a celková složitost případu nepředstavuje pro opatrovníka nadměrnou zátěž či nutnost důkladného právního posouzení. Lze se důvodně domnívat, že sám řádný výkon funkce opatrovníka by žalobci zabral pouze zlomek času a energie, ve srovnání s časem, který musela vynaložit v rámci své obrany před ustanovením opatrovníkem.

Z obsahu správního spisu vyplývají následující, pro posouzení ve věci samé relevantní, skutečnosti:

Podáním došlým Českému telekomunikačnímu úřadu (dále jen ČTÚ) dne 2.3.2009 podala společnost T-Mobile Czech Republic, a.s. návrh na zahájení správního řízení o uložení povinnosti uhradit dlužné ceny služeb elektronických komunikací ve výši 18.315,-Kč s příslušenstvím. ČTÚ zaslal uvedený návrh účastnici řízení paní P.S. spolu s platebním výměrem a příkazem k zaplacení částky, již se navrhovatel domáhal, jednak na adresu uvedenou v centrální evidenci obyvatel a jednak na adresu, která byla v návrhu na zahájení řízení uvedena jako adresa, na kterou bylo jmenované dle její volby zasíláno vyúčtování služeb.. Uvedené zásilky byly vráceny poštou s poznámkou, že adresát je na adrese neznámý. Dále ze spisu vyplývá, že si ČTÚ vyžádal zprávu Vězeňské služby České republiky, zda se účastnice řízení nenachází ve výkonu vazby či trestu odnětí svobody. Vězeňská služba sdělila, že nikoliv. Dále se ČTÚ obrátil se žádostí o informace o skutečném pobytu jmenované na Úřad práce Teplice, kterým byla sdělena adresa uvedená v centrální evidenci obyvatel, ČTÚ již známá, a kontaktní adresa: D. 288, M., K 1. Jmenovaná byla na tomto úřadu práce evidována v době od 12.7.2005 do 30.7.2006. ČTÚ se snažil doručit zásilkou i na další možnou kontaktní adresu, ale i v tomto případě se zásilka vrátila s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Další svou žádost o sdělení bližších informací k účastnici řízení, popř. o jejích příbuzných, směřoval ČTÚ Městskému úřadu Teplice. Městský úřad Teplice žádné informace k osobě samotné účastnice řízení ani informace o případných osobách blízkých ČTÚ neposkytl.

Usnesením ze dne 9.4.2009 č.j. 14 733/2009-633/V.vyř. ustanovil ČTÚ žalobce opatrovníkem účastnici řízení paní P. S., neboť jmenovaná byla neznámého pobytu a v řízení jí měla být uložena povinnost. V odůvodnění shrnul, že se nepodařilo zjistit adresu účastnice řízení. V souladu s ustanovením § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovil účastnici řízení opatrovníka, aby hájil její zájmy.

Proti tomuto usnesení podal žalobce rozklad. Uvedl, že byl do funkce opatrovníka ustanoven, aniž by byly splněny zákonné předpoklady. Namítl, že z napadeného usnesení nijak nevyplývá, z jakého důvodu ČTÚ považuje Statutární město Teplice za „jinou vhodnou osobu“. Dále uvedl, že možnost ustanovit ve správním řízení obec či město, ve kterém měl účastník řízení poslední známou adresu, nikterak nevyplývá z platné legislativy. Pokud správní řád výslovně stanoví, že opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je účastník v péči, anebo jinou vhodnou osobu, pak je třeba toto ustanovení důsledně dodržet a není tedy možné ustanovit opatrovníkem kohokoliv jiného. Závěrem uvedl, že napadené usnesení neobsahuje náležitosti rozhodnutí dle ustanovení § 68 správního řádu, které výslovně stanoví, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Je tedy zřejmé, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné, nesprávné a v rozporu s právními předpisy.

O rozkladu rozhodl předseda Rady ČTÚ žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozklad zamítl a napadené usnesení potvrdil. Zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu nepodařilo zjistit pobyt odpůrkyně, a to ani na základě úředního šetření, lze konstatovat, že správní řízení je vedeno s účastníkem neznámého pobytu, kterému byl správní orgán povinen v souladu s ustanovením § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovit opatrovníka, což učinil rozkladem napadeným usnesením. Podle ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníkem toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Uvedené zákonné ustanovení tedy vymezuje okruh osob, ze kterých je správní orgán oprávněn ustanovit opatrovníka alternativně s tím, že o „jiné vhodné osobě“ hovoří obecně a nevylučuje tedy, aby se jinou osobou stala osoba právnická. Dále uvedl, že ve správním řízení bylo provedeno standardní šetření za účelem zjištění skutečného bydliště odpůrkyně včetně provedení dotazu do centrální evidence obyvatel vedené Ministerstvem vnitra ČR, centrální evidence vězňů vedené GŘ Vězeňské služby ČR, Úřadu práce v Teplicích, který uvedl dvě adresy. Korespondence zaslaná na obě tyto adresy se vrátila s poznámkou pošty „adresát neznámý“. Správní orgán učinil i pokus doručit obsílku odpůrkyni i na adresu U, 415 01 T. Také tato zásilka se vrátila s poznámkou pošty „adresát neznámý“. Správní orgán vyzval rovněž Magistrát města Teplic, aby mu sdělil pobyt odpůrkyně, případně údaje o rodinných příslušnících odpůrkyně. Magistrát reagoval pouze výpisem z informačního systému s uvedením místa pobytu S. 2, 415 01 T. a dovětkem, že současný pobyt jmenované není znám. V daném případě, kdy správnímu orgánu není známa adresa trvalého bydliště odpůrkyně, ani jiná vhodná osoba, je volba opatrovníka, jako veřejnoprávní korporace na jejímž území se nacházelo poslední známé bydliště odpůrkyně, zcela logickou volbou a ČTÚ má všechny důvody se domnívat, že tato volba nejlépe zajistí hájení práv odpůrkyně. Opatrovník, jako statutární město, má zcela nepochybně lidské zdroje a především personál (byť ne „samostatný aparát specializovaných zaměstnanců“ na činnost opatrovníků) disponující dostatečnými odbornými znalostmi, které mu umožní řádné hájení zájmů odpůrkyně. Pokud jde o finanční prostředky, žalovaný uvedl, že správní řád řeší otázku náhrady nákladů za výkon opatrovníka v ustanovení § 79 odst. 4 a 5 a odkazuje na vyhlášku č. 550/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Dle těchto předpisů je možné uplatnit a vyčíslit náhradu nákladů za výkon funkce opatrovníka.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek, jejichž rozsahem je soud vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasí.

Námitku žalobce, že byl do funkce opatrovníka ustanoven, aniž by byly splněny zákonné předpoklady, soud shledal jako nedůvodnou, a to z následujících důvodů:

Podle ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníkem toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Žalobce v podané žalobě namítl, že z napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, z jakého důvodu žalovaný dospěl k názoru, že by žalobce mohl být „jinou vhodnou osobou“ a z jakého důvodu jej ustanovil opatrovníkem. K tomuto soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl důvody, které ho vedly k ustanovení žalobce opatrovníkem. Za

prvé žalovaný uvedl, že se správnímu orgánu úředním šetřením, které předcházelo, nepodařilo zjistit místo pobytu odpůrkyně a ani jiná vhodná osoba, kterou by v daném případě bylo možno ustanovit opatrovníkem. Za druhé žalovaný uvedl, že volba opatrovníka, jako veřejnoprávní korporace, na jejímž území se nacházelo poslední známé bydliště odpůrkyně, je zcela logickou volbou a lze se oprávněně domnívat, že tato volba opatrovníka nejlépe zajistí hájení práv odpůrkyně. Jelikož se nepodařilo úředním šetřením zjistit jinou vhodnou osobu z řad osob blízkých odpůrkyni, je možno považovat za jinou vhodnou osobu k ustanovení opatrovníkem právě Statutární město Teplice, neboť odpůrkyně je i nadále jeho občanem. Opatrovník, jakožto statutární město disponuje personálním vybavením, které mu umožní řádné hájení zájmů odpůrkyně. Ze shora uvedených důvodů ustanovil žalovaný opatrovníkem právě žalobce. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobce, že žalovaný neuvedl důvody, které ho k takovému závěru vedly.

Neobstojí ani námitka žalobce, že účastnice řízení nemá k žalobci žádný vztah, a proto nelze žalobce považovat za „jinou vhodnou osobu“. V tomto směru žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu, náleží I. ÚS 559/2000, dle kterého je osobu opatrovníka třeba hledat především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného. I s ohledem na zmíněný náleží Ústavního soudu je třeba s žalobcem souhlasit v tom, že za vhodnou osobu lze považovat zejména osobu blízkou. Není-li zde však osoba, která má opatrovance v péči, či osoba blízká, pak lze ustanovit opatrovníkem jakoukoliv jinou vhodnou osobu. Zákon již nestanoví, koho lze za vhodnou osobu považovat. Bude záležet vždy na posouzení konkrétních okolností v té které věci. V posuzovaném případě neměl správní orgán poznatky o existenci osob blízkých účastníku řízení, okruh možných vhodných osob se tak logicky velmi zúžil a žalovaný uvedl, proč považuje obec účastníkovu posledního pobytu za takovou vhodnou osobu (tedy že obec má alespoň nějaký konkrétní vztah ke svým občanům).

K námitce žalobce týkající se absence vztahu mezi jím a osobou, již má zastupovat, soud uvádí, že správní řád v žádných ustanoveních neupravuje, že by mezi opatrovníkem a opatrovancem v případě, že nejde o osobu blízkou, resp. osobu, která má opatrovance v péči, musel být jakýsi blíže neurčený relevantní vztah, jehož se žalobce dovolává. Jediným rozhodným kritériem je vhodnost ustanovované osoby, přičemž lze argumentovat tím, že výkon opatrovnictví osobám, jež jsou občany příslušné obce, lze považovat za přirozenou součást činnosti obce, mezi jejíž funkce se řadí i hájení zájmů jejích občanů.

K námitce žalobce, že z § 2 zákona o obcích, který stanoví, že obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů, nevyplývá, že by bylo možné pod něj podřadit opatrovnictví ve správním řízení, soud uvádí následující:

Tuto námitkou soud shledal jako nedůvodnou. Soud se neztotožnil se závěrem žalobce, že z ustanovení § 2 zákona o obcích nijak nevyplývá, že by pod něj bylo možno podřadit opatrovnictví ve správním řízení. Naopak soud je toho názoru, že z dikce tohoto ustanovení kdy „obec pečuje o potřeby svých občanů“ lze dovodit, že obec lze mimo jiné ustanovit i opatrovníkem občana obce pro správní řízení, a to z toho důvodu, že opatrovnictví jako institut je založen právě na hájení práv, resp. potřeb, opatrovance.

V tomto ohledu soud odkazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 2.7.2001, sp.zn. II. ÚS 27/2000, ve kterém Ústavní soud uvedl, že „jinou osobou“ dle ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu může být i obec, neboť nejde o výkon funkce veřejnoprávního orgánu místní veřejné samosprávy, ale jde o výkon funkce vyplývající z toho, že obec je právnickou osobou, tedy osobou soukromoprávní. Ústavní soud v uvedeném náleží sice uzavřel, že obec nelze

ustanovit opatrovníkem proti její vůli, avšak v tomto nálezu se věnoval výkladu ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), tedy ustanovení upravující postup při ustanovení opatrovníka osobě neznámého pobytu podle jiného procesního předpisu, než správního řádu. Z hlediska možného ustanovení obce jako opatrovníka ve správním řízení jsou tak závěry zmiňovaného nálezu Ústavního soudu pouze částečně aplikovatelné, a to s ohledem na zásadní odlišnost institutu opatrovnictví v občanském soudním řádu a ve správním řádu. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.9.2011 čj: 8 As 22/2011-78, ustanovení § 29 odst. 4 o.s.ř. ve znění účinném od 1.7.2009 výslovně upřednostňuje k ustanovení opatrovníkem advokáta, ustanovení jiné osoby pak podmiňuje jejím souhlasem. Jakkoliv lze předpokládat, že ustanovení advokáta bude zejména v právně složitějších případech vhodné i ve správním řízení, ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu uvádí k ustanovení nejprve osobu, u které je opatrovanec v péči, teprve poté jinou vhodnou osobu. U jiné vhodné osoby se pak, na rozdíl od občanského soudního řádu, nehovoří o nutném souhlasu. Naopak je stanoveno, že taková osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Je tedy zřejmé, že i opatrovník ustanovený podle správního řádu se může svému ustanovení do funkce bránit, musí však doložit, že není vhodnou osobou, a to proto, že mu ve výkonu opatrovnictví brání závažné důvody.

Námítka žalobce, týkající se velké vzdálenosti mezi sídlem opatrovníka a sídlem orgánu I. stupně, soud shledal jako nedůvodnou, a to z toho důvodu, že fyzická vzdálenost opatrovníka a správního orgánu zejména při zohlednění zásady písemnosti správního řízení nemá na výkon opatrovnictví negativní vliv. Nehledě na skutečnost, že z vyjádření žalovaného, ne sice v rámci tohoto konkrétního řízení, nicméně v rámci řízení ve věcech skutkově stejných, vyplývá, že v rámci časové úspory i úspory prostředků lze správní řízení přesunout k jinému odboru žalovaného, např. k odboru se sídlem v Ústí nad Labem, které je od Teplic vzdáleno přibližně 20 kilometrů.

Žalobce uvedl, že nepřítomnému účastníkovi řízení musí být zajištěna ochrana jeho zájmů i základních práv, a funkce opatrovníka byla vytvořena proto, aby do důsledku hájila zájmy nepřítomného, což představuje mimo jiné studium spisu, podávání vyjádření a vedení celého sporu za nepřítomného tak, jak by takovou povinnost byl nucen plnit smluvní zástupce. Proto ustanovení opatrovníka účastníku řízení, jehož pobyt není znám, musí vždy předcházet šetření o tom, zda jsou dány předpoklady pro tento postup v řízení, a současně je zapotřebí zvažovat, zda není možno použít jiné opatření.

Jak vyplývá z výše podaného přehledu obsahu správního spisu, správní orgán I. stupně provedl v rámci úředního šetření dotaz na městský úřad v Teplicích, zda nemá k dispozici relevantní informace o současném pobytu účastníka řízení, popř. jeho blízkých osob a příbuzných. Dále se obrátil na Vězeňskou službu ČR a na Úřad práce v Teplicích. V kontextu s nálezem Ústavního soudu ze dne 9.6.2007, sp.zn. I. ÚS 3267/2007, kde Ústavní soud dospěl k závěru, že správní orgán musí před ustanovením opatrovníka vyčerpat všechny dostupné možnosti ke zjištění pobytu účastníka řízení a nesmí se omezit pouze na formální postup, se rozsah úředního šetření provedený správním orgánem jeví jako dostačující. Žalovaný se sice neobrátil na všechny v úvahu přicházející instituce, které by mohly mít o odpůrkyni informace, ale rozsah provedeného úředního šetření v tomto konkrétním případě lze považovat za dostatečný. Z odpovědí dotázaných úřadů je zřejmé, že odpůrkyně udávala různé adresy, ale na žádné z nich se jí nepodařilo doručit.. Ze shora uvedených důvodů soud došel k závěru, že tato námitka žalobce je rovněž nedůvodná.

Na základě shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2014

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová